

F. t. 1. om forældelse af fordringer

samme bør ifølge udvalget gælde i forhold til gebyrer, herunder rykkergebyrer, og lignende.

Udvalget foreslår på den baggrund, at der i tilknytning til reglen om særligt retsgrundlag medtages en udtrykkelig bestemmelse om, at krav på senere forfaldne renter, gebyrer og lignende forældes efter hovedreglen i § 3.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VII, afsnit 2.6.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter om fordringer med særligt retsgrundlag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast. Det er forudsat, at gældsbreve også omfatter digitale gældsbreve.

Der henvises til lovforslagets § 5 og bemærkningerne hertil.

3.2.2.5. Lån og kreditter uden særligt retsgrundlag

Det er udvalgets opfattelse, at krav på hovedstolen i henhold til lån og kreditter ikke bør være undergivet den almindelige regel om forældelse på 3 år fra forfaldstid. Disse krav er i dag heller ikke omfattet af 5-årsfristen efter 1908-loven. Til støtte for en længere forældelsesfrist taler, at der i disse tilfælde i reglen ikke vil være tvivl om fordringens eksistens og størrelse. En frist på 3 år vil desuden kunne virke urimelig i tilfælde, hvor fordringshaveren ikke har haft særlig anledning til at inddrive sit tilgodehavende, f.eks. i forholdet mellem slægtninge eller andre nærtstående, hvor fristen ikke afbrydes f.eks. ved betaling af renter.

Udvalget foreslår således, at hovedstolen i henhold til lån og kreditter på samme måde som hovedstolen for krav, der hviler på et særligt retsgrundlag, alene skal være omfattet af den foreslåede absolutte forældelsesfrist på 10 år, der som udgangspunkt regnes fra forfaldstidspunktet.

Udvalget finder dog, at renter, gebyrer og lignende bør være omfattet af den almindelige frist på 3 år.

Desuden er det udvalgets opfattelse, at der bør gælde en særrregel om begyndelsestidspunktet ved krav i henhold til kassekreditter og andre lån med variabelt lånebeløb, for hvilke der ikke er aftalt et indfrielsestidspunkt. Udvalget finder, at fristen i denne situation som udgangspunkt bør regnes fra den seneste postering – indsættelse eller hævning – på kontoen, der er foretaget af andre end fordringshaveren. Herved lægges der vægt på, om kontoen fortsat bruges af skyldneren, mens bankens debitering af renter og gebyrer mv. ikke tillægges betydning.

Fristen bør dog efter udvalgets opfattelse senest løbe fra det tidspunkt, til hvilket gælden er opsagt til indfrielse, idet forældelsesfristen ellers ville blive ud-

skudt ved enhver efterfølgende indsættelse eller hævning fra skyldnerens side, uanset at kontoen er opsagt til indfrielse.

Udvalget finder, at denne særrregel om begyndelsestidspunktet også bør omfatte ubevilgede overtræk på kassekreditter uden aftalt indfrielsestidspunkt.

Udvalget finder endvidere, at krav i anledning af ubevilgede overtræk på indlånskonti, lån og kassekreditter i pengeinstitutter bør forældes efter samme fristlængde som egentlige lån, og at sådanne krav således ikke bør være omfattet af den almindelige forældelsesfrist på 3 år. Baggrunden herfor er navnlig, at det efter udvalgets opfattelse ikke vil være rimeligt, at kreditor stilles ringere og debitor bedre, når debitor har foretaget træk på kontoen uden samtykke fra kreditor, end hvis det var sket med samtykke.

For at undgå fortolkningstvivel foreslår udvalget, at det udtrykkeligt angives i loven, at ubevilgede overtræk på konti i pengeinstitutter alene er omfattet af forældelsesfristen på 10 år.

For så vidt angår renter mv. tilskrevet inden for maksimum af en kassekredit finder udvalget, at disse bør være undergivet samme forældelsesfrist som kravet på hovedstolen, således som det formentlig også må antages at følge af gældende ret. Det gælder, uanset om der er aftalt et indfrielsestidspunkt for kassekrediten eller ikke.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VII, afsnit 3.5.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 6 og bemærkningerne hertil.

3.2.2.6. Indlån i pengeinstitutter

Det er udvalgets opfattelse, at der er et særligt hensyn at tage til kreditor, når det gælder forældelse af indlån. Indskud foretages således ofte for lang og ubestemt tid, og uden at fordringshaveren har anledning til at afbryde forældelsen. Det er således udvalgets opfattelse, at der bør fastsættes en længere forældelsesfrist for krav i henhold til indlån, og udvalget finder, at den foreslåede frist på 10 år fra forfaldstidspunktet for krav i henhold til lån og kreditter, jf. pkt. 3.2.2.5, vil være utilstrækkelig.

Udvalget foreslår en forældelsesfrist på 20 år regnet fra den seneste indsættelse, hævning, rentetilskrivning eller postering i øvrigt på kontoen. Det nævnte begyndelsestidspunkt bør efter udvalgets opfattelse gælde, uanset om posteringen mv. er meddelt kontohaveren eller ikke, da der efter mange års forløb let kan opstå